

Mészáros András, a Wood Designer

„AZ A BIZONYOS 3-4 TÖKÉLETES BÚTOR MEGALKOTÁSA...”

Hauch Tamás

Mészáros Andrással, az MW Design alapítójával beszélgettem, akivel – talán nem árulok el ezzel nagy titkot, de – idestova négy éve ismerjük egymást. Szakmai beszélgetéseink alkalmával a személyében egy igen ambiciózus, segítőkész, alázatos, ugyanakkor határozott fiatalembert ismertem meg.

Egy erdélyi kisvárosban töltötte ifjúságát, ami meghatározta az életét. Édesapja asztalos, restaurátor, így tehát a fa és a műhely illata átjárta a fiatalságát. Szilágycsehben szerzett szakmát és érettségit, majd egy országos szakmai verseny révén, egyenes ágon került a brassói egyetemre. Később Budapesten telepedett le, ott is dolgozott hosszabb ideig. Ezt követően, mint a régi korok inasai, vándorlás vette kezdetét az életében. Több kontinenst is megjárt, majd 2016-ban tért haza 4000 dollárnyi szerszámmal, no és tervekkel, gondolatokkal, ötletekkel. Zuglóban egy gyártelepen bérelt egy 20 négyzetméteres műhelyt. Én is ekkor ismertem meg, egészen véletlenül. Pár üzenetet váltottunk, szakmáztunk. Eztán egy tavaszi vásárnap hívtam fel, hogy Pesten vagyok, beszéljünk személyesen. Van két szabad órád, tudunk-e találkozni?

AZ MW DESIGN SZÜLETÉSE

A műhelybe lépve olyan kép fogadott, amely szinte beleégett a retinámba. Megpillantottam az összes addig látott pinteres szerszám-kiégészítőt, „munkasegédeket”, az asztalba épített felsőmarót... Nem sorolom.

Aki a nagy ötletmegosztón valaha is „járt”, minden bizonnyal érti, mi fogadott akkor 120 négyzetméteren. Mivel közben 40, majd 80 négyzetméterrel bővült a műhely. Mindig bérelt egy kis helyet pluszban. Igazából asztalos honfoglalót játszott a fiatalember. Számomra jó volt látni ezt a lelkesedést – és a félkész munkákat.

A pillanatnyi ledöbbenésemet, értetlenkedésemet és irigységemet egy olyan hangulatú beszélgetés oldotta fel, melyet remélni tudok, hogy mindenki átél, megél majd legalább egyszer az életében. Amikor egy pillanat alatt elmúlik két óra és elsőre megvan a közös hang, s a témák is magától értetődnek... Egy valóban elhivatott, életerős harmincon túli asztalossal beszélgethettem, akinek nem voltak és a mai napig nincsenek nagyképi megnyilvánulásai.

Egyszerűen csak alkotni akart. Akkor azt mondta, hogy asztalos-ságból szeretne megélni. De jól. Örömmunkákról álmódott, miközben már akkor olyan projekteken dolgozott, melyektől én fényévnyi távolságra voltam. Nem tudásban, vagy tapasztalatban, hanem időben, mivel az alkotáshoz kell kreatív idő is. András akkoriban egy olyan marketinggel támogatta meg a jövőbeni munkáját, amit a szakzsargon gerillamarketingnek nevez. Egészen biztos vagyok abban, hogy pár év múlva András lesz az illusztráció a szócikk mellett egy marketingtan-könyvben. Egy fillért sem költött reklámra. Annyit tett, hogy tervezett,

Mészáros András

alkotott és nagyon szépen komponált fotókat „rakott ki” az internetre. Ez elindított pár megkeresést, izgalmas munkákat – és ezzel dinamikus fejlődés vette kezdetét.

ARCULAT

Az egészhez hozzá tartozik a név-választás és a logó grafikai megjelenítése. Amikor Magyarországon tucatnyi „Fakopáncs Kft.”-vel, vagy sokszor értelmetlen, de frappánsnak tűnő cégnévvel találkozok az ember, meglepően hat az MW Design elnevezés. Annyira, hogy már pimaszul is. Az „M” a családnév, vagyis Mészáros. „W”, mivel Wood, vagyis fa. Design, mivel András tervez, alkot, az ügyfél ízlését veszi alapul, de a saját szakmaiságon és tudatosságon alapuló rafinériáit is beleépíti. Enteriőrbe helyez és közben a bútorok kiemelkednek a többi berendezési tárgy közül. Nem tolazkodva, csak annyira, amennyire a gerillamarketing is megköveteli, hogy majd elvárásolja a következő ügyfelet.

A névhez logó is dukál, mert a brand része ez is. Az M és a W közt kirajzolódik egy „H” betű. Ez pedig András magyarságtudatát jelképezi. Zseniális a logó és az üzenete is. Ez alatt a pár év alatt volt pár műhely-váltás, gépparkbővítés és a szakmai

csapata is fejlődött. Jelenleg nyolc ember képezi a vállalkozást. András együtt él a műhellyel. A szavaival élve: „szakmai közösséget építék és nem brigádot”. Innentől más a vállalati kultúra is. Tisztelik, megbíznak benne és mindent megtesznek azért, hogy ez a kis szakmai család működjön, fejlődjön.

András elmondta azt is, hogy nem ő a legjobb asztalos és az emberei sem feltétlenül azok a multifunkciós, mindenben a legeslegjobb szakemberek. Nem ez kell egy olyan vállalkozáshoz, ami hosszú távon fog működni. A lényeg a harmónia. Mindenkinek megvannak az erősségei és a gyengeségei. Nekem, neked, nekik. De egy olyan vadkapitalista piaci szegmensben, ahol igyekeznek megvetni a lábát, más is kell a szakmaiságon túl.

Alázat, nyitottság, hagyománytisztelet, üzleti jártasság és többek között kommunikáció. Ez utóbbit ki is emeli. Munkatársai véleményét is kikéri a munkák kapcsán, de a munkaszervezés kérdésébe is ad beleszólási lehetőséget. Nyilván a gyeplő nála van, de fontosnak tartja a konszenzust és a kreatív vitákat is. Imádja a fa illatát, és sok esetben a látványterveket és konszignációkat is átdolgozza, természetesen a megrendelő és adott esetben a belsőépítész hozzájárulásával.

Meggyőzi az ügyfelet arról, hogy felejtsek el a laminált forgácslapot. Így lehetősége van fával „dolgozni” és formálni azt. Teremteni akar és nyomot hagyni.

Amikor ezeket hallom tőle, a saját gondolataim is előtörnek. Mindketten, s remélhetőleg sokunk úgy gondolja, hogy az önmegvalósításhoz vezető rögzös út az asztalosságban tud kiteljesedni. Egyszerűen ez az a szakma, ami alkalmas rá. A fa tulajdonságainak a kiismerése és a vele történő kaland (merthogy minden

fa, minden deszka, vagy palló egy külön élet, egy külön történet, ami évekig, évtizedekig íródott a rostok közepé) teszik az asztalosmesterséget olyan megfoghatatlanná, szerethetővé – és sajnos, valakik számára teherré. Mert a fát egyszerre kell megérteni és elfogadni.

Elfogadni, hogy vetemedik, hogy zsugorodik, hogy reped. És nekünk ezeket ki kell használnunk, tenni ellene, vagy engedni. Ha ez sikerül, akkor kapunk egy olyan használati vagy dísz tárgyat, amiben ott vagyunk mi is, a tudásunk, a szándék, az alázat. Ettől válik az egész kicsit varázslattá és ezért mondjuk azt sokan, hogy a bútort vagy a nyílászáró anyaga FA.

Ehhez a misszióhoz csatlakozott két éve András öccse is, Norbert. Akivel közösen azon munkálkodnak, hogy a jelenlegi szakmai elismertségük, mely nem csupán a bútorkészítésre korlátozódik, hanem a lakberendezésre és a belsőépítészetre is, tovább nőjön. Amit eddig elértek szakmailag és üzletileg, számomra

hihetetlen. 20 négyzetméterről nőtt a vállalkozás 500 négyzetméter fölé. András gyakran még este is „matekozik” az árajánlatokkal és saját bevallása szerint ritka, hogy 14 óránál kevesebbet dolgozik. Nyilván a sikernek ára is van, amit sokan figyelmen kívül hagynak.

INSPIRÁCIÓ

Korábban bejárta a szokásos utat, amit manapság is minden fiatal kezdő, vagy hobbista elkezd járni. Instagram, YouTube, Pinterest. Pont első találkozásunkkor figyelmeztettem, hogy a Pinterest megöli a kreativitást. Annyi a „gányolt”, szakmaiatlan termék, amely rossz irányba visz. Tett ellene, s mára a műhelyből is tiltja ezeket az oldalakat. És itt ismét képbe kerül a csapat. Lényegében nyitott szemmel jár, tervez, átgondol.

HITVALLÁS

A MINDENNAPOKBAN

András úgy tekint az alapanyagra, hogy ahelyett, hogy megölné, hagyja úgymond tovább élni. Ez hozzáad az életünk teljességéhez. Hisz abban, hogy amennyiben ilyen bútorokkal töltjük meg a közvetlen környezetünket, az a gondolkodásunkra, az érzelmeinkre és az emberi kapcsolatainkra egyaránt jó hatással van. Emellett azt tartja fontosnak, hogy az élő környezetünket a lehető legkisebb mértékben terhelje a munkája során.

Ahogy fogalmaz:

„Ha odafigyelünk, hogy az életterünket kemikáliák helyett természetes anyagokkal töltjük meg, akkor tapasztalataink szerint mindannyiunknak megadatik többek között a kreativitásunk fokozódása, sokkal nyugodtabbak és stresszmentesebbek leszünk, jobban tudunk pihenni, regenerálódni, szeretni. Munkáinkban ebből, s kreatív ötleteinkből fakadóan

aktualitás esetén felhasználunk korábban már más célokra alkalmazott, vagy egyéb famunkálatok során kimaradt alapanyagokat is, így adva új életet számunkra, gazdagítva új tulajdonosaikat egy egyedi, különleges darabbal.”

Ez a hitvallás a munkáit nézve teljes mértékben alátámasztást is nyer. Kis örömprjektjei ugyanúgy vannak, mint egész lakásokat betöltő MW Design bútorokkal. Igyekszik az ügyfél egyéniségének, ízlésének megfelelő tárgyakat készíteni. Igyekszik tökéleteset létrehozni.

András „tökéletes projektje” még várat magára. Amikor az ötlet, a terv és a megvalósítás minden tekintetben tükrözi a mester hitvallását, a harmóniára való törekvést. Bár saját álláspontja szerint ettől még azért messze áll, de folyamatosan keresi, kutatja a lehetőségeket, az anyagot, a fát.

Mészáros András asztalos. Én úgy tekintek rá, mint példaképre. Pár év leforgása alatt egy régen dédelgetett tervét, álmát valósítja meg. Szereti

és élvezi, amit csinál. Munkát ad, mentorprogramot folytat, fejleszt, tanul, tanít. Mint egy régi mester. Vannak hibái is, ahogy mindenkinek vannak. Azonban, amit eddig letett az asztalra, már nagy jelentőséggel bír.

EGY RÖVID TÖRTÉNET A VÉGÉRE

Egy alkalommal szükségem volt egy kisebb esztergályos munkára. Mivel az akkori műhelye egy nagy ipari területen volt és mindenkit ismert, azt mondta, megoldja. Amikor kérdeztem, mivel tartozom, legyintett egyet és annyit mondott, hogy „a legerősebb valutával egyenlítssem ki a számlát”. Találgattam, mi lehet az... Aztán megtudtam: az erdélyi szilvapálinka. ■

